

Jertfa de arderea-de-tot

Leviticul 1

Samuel Ridout

© SoundWords, Online începând de la: 23.02.2024, Actualizat: 23.02.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Leviticul 1

Baza apropierii de Dumnezeu: jertfele

La începutul celei de-a doua părți a primei cărți a lui Moise, în care se relatează despre relațiile lui Dumnezeu cu poporul Său, se află relatarea despre darul de jertfă al lui Abel. În mod evident, acesta a servit drept model pentru urmașii săi, cum ar fi Noe și, mai târziu, Avraam. În mod similar, în cea de-a doua carte a lui Moise, sacrificiul mielului de Paște reprezintă începutul întregii istorii a răscumpărării. În cea de-a treia carte a lui Moise, prima parte (Leviticul 1–7) este dedicată acestui subiect și dezvoltă ceea ce este tratat doar parțial în cărțile anterioare.

Aici vedem locul de frunte pe care îl ocupă jertfa în gândurile lui Dumnezeu. Poate că în nicio altă parte a Sfintei Scripturi această mare necesitate fundamentală nu este descrisă atât de cuprinzător și de detaliat ca aici. Este, bineînțeles, jertfa unică și desăvârșită a lui Hristos, care este simbolizată pe tot parcursul lucrării. Hristos era contrastul jertfei lui Abel, al arderii-de-tot a lui Noe și al jertfei lui Avraam. El era adevăratul Miel de Paște, al cărui sânge a fost vărsat pentru noi, și numai jertfa Sa în toate aspectele, perfecțiunile și manifestările sale diferite este reprezentată așa cum o vedem aici. Nu există, desigur, nicio învățătură doctrinală directă în aceste jertfe. Ele sunt descrise ca fiind „umbră” și „model”; însă aceasta nu înseamnă că ar exista inexactități în detalii sau că nu putem culege adevăruri valoroase din fiecare element, pe care Dumnezeu ni-l pune înaintea în model. Aceasta va deveni clar atunci când vom examina diferitele jertfe.

Există cinci jertfe diferite. Însă una dintre ele, jertfa de mâncare, nu este o jertfă din animale și este întotdeauna privită în legătură cu jertfa de ardere-de-tot: „jertfa de ardere-de-tot și jertfa sa de mâncare”. Jertfele sunt împărțite în două categorii, și anume jertfele „de o mireasmă plăcută” și jertfele „pentru păcat”. Ideea că Dumnezeu este glorificat prin moartea lui Hristos se află în prim-planul jertfelor „de o mireasmă plăcută”, în timp ce jertfele „pentru păcat” sunt pentru rezolvarea problemei păcatului.

Jertfa de ardere-de-tot

Atunci când se descrie echiparea Cortului din pustiu, Dumnezeu începe cu chivotul, simbol al tronului Său. În mod similar, [în a treia carte a lui Moise], jertfele încep cu ceea ce este în legătură directă cu Dumnezeu Însuși și cu acceptarea de către El a lucrării lui Hristos. Arderea-de-tot era cea mai importantă jertfă de o mireasmă plăcută; ea era oferită lui Dumnezeu în întregime și se înălța la El cu toată mireasma ei. În primul rând, ea era destinată în întregime lui Dumnezeu, deși jertfitorul putea vedea în ea măsura acceptării sale de către Dumnezeu. Jertfa era un model al lui Hristos, care S-a adus pe Sine Însuși ca jertfă lui Dumnezeu, „o mireasmă plăcută”. Ea ne arată acel aspect al morții lui Hristos în care El este văzut în ascultarea deplină a unei dragoste care a vrut să-L glorifice pe Tatăl Său în toate lucrurile, oferindu-Se lui Dumnezeu prin moarte. Desigur, moartea Sa nu ar fi fost necesară, dacă noi nu am fi păcătuit. De aceea, jertfa a fost oferită în vederea păcatului, și totuși nu vorbește direct despre păcat, ci despre devotamentul unei dragoste puternice ca moartea [Cântarea Cântărilor 8.6]. În consecință, măsura ascultării lui Hristos a fost „până la moarte” (Filipeni

2.8).

Existau trei categorii de jertfe de ardere-de-tot. Ele ilustrează trei aspecte ale morții Domnului nostru, atunci când S-a oferit pe Sine lui Dumnezeu. Ca jertfă putea fi adus un vițel, din cireadă; un miel sau o capră, dintre animalele mici (din turmă); sau un porumbel, dintre păsări.

Vițelul indică puterea deplină a unei slujbe care s-a dăruit până la moarte. Mielul sau capra dintre animalele mici indică nu atât de mult puterea, cât disponibilitatea deplină care l-a caracterizat pe Domnul nostru, care a fost „dus ca un miel la tăiere” (Isaia 53.7). Pasărea, dimpotrivă, vorbește despre caracterul ceresc al Domnului, despre „Fiul Omului care este în cer” (Ioan 3.13) și care a coborât să împlinească voia lui Dumnezeu, dându-Și trupul „odată pentru totdeauna” și jertfindu-Se pe Sine Însuși (Evrei 7.27).

Deși acest ultim aspect al jertfei Domnului nostru este, într-un sens, superior celorlalte două, el nu poate fi desfăcut în bucăți la fel de complet ca celelalte două tipuri de ardere-de-tot, tocmai din acest motiv. Anumite detalii erau comune atât pentru jertfa din cireadă cât și pentru jertfa din turmă. Ambele și-au găsit fără îndoială împlinirea în Hristos. În fiecare caz, animalul de sacrificiu trebuia să fie un mascul, ceea ce indica conducere, responsabilitate și putere. Trebuia să fie un animal de un an, în plină vigoare a unei vieți în care nu existau semne de slăbiciune a bătrâneții sau de greutate. Trebuia să fie „fără cusur” (Leviticul 1.3,10), deoarece ceea ce este un simbol al Fiului lui Dumnezeu trebuie să scoată în evidență sfințenia Sa absolută și inerentă.

Jertfitorul își punea mâna pe capul jertfei și, în acest fel, se făcea una cu ea, iar de atunci încolo tot ceea ce avea loc cu jertfa era suplinitor pentru jertfitor. Credința, desigur, este identificarea păcătosului cu Hristos, care de acum înainte ia locul jertfitorului, atât prin suferințele pe care le suferă Hristos, cât și prin mireasma infinit de plăcută a jertfei Sale înaintea lui Dumnezeu.

Apoi, animalul a fost tăiat, pentru că trebuia să aibă loc moartea. Chiar dacă Hristos S-a dăruit complet lui Dumnezeu și ascultarea Lui față de Dumnezeu a fost desăvârșită, aceasta nu a putut înlătura faptul teribil că păcatul a creat o prăpastie de netrecut. Iar această prăpastie putea fi traversată numai prin faptul că Hristos a purtat aceeași pedeapsă pe care o merita păcătosul.

După aceea sângele a fost stropit pe altar, ca semn că Dumnezeu a acceptat jertfa care l S-a oferit. Animalul a fost jupuit, iar învelișul său exterior a fost îndepărtat, la fel cum motivele cele mai launtrice ale Domnului nostru au fost expuse pe crucea Sa în fața ochiului sfânt al lui Dumnezeu. Părțile animalului jertfit erau apoi așezate pe altar, una după alta. Nu trebuia să existe nicio dezordine, niciun amestec: Capul, grăsimea, măruntaiele și picioarele erau separate unele de altele. Jertfa era descompusă în părțile sale individuale. Nu trebuia să fie ciopârțită și sfărâmată: „Nici un os nu l se va zdrobi” (Ioan 19.36; compară cu Exodul 12.46; Psalmul 34.20), ci totul era separat. Capul, gândurile, care erau doar cele de ascultare; picioarele, comportamentul exterior; ființa interioară, înclinațiile, dorințele și motivele nevăzute - totul era distinct și perceput de Dumnezeu. Tot ceea ce Dumnezeu a găsit a glorificat fiecare însușire din fiecare domeniu al vieții Domnului nostru.

Intestinele și picioarele au fost spălate cu apă. Aceasta indică faptul că toate lucrurile au fost testate în mod desăvârșit de Cuvântul lui Dumnezeu, față de care Domnul nostru era supus. În moarte totul trebuia să se facă în așa fel „pentru ca să se îplinească Scriptura”. Nu există niciun indiciu că aceste părți necesitau curățire - desigur, nici măcar în contra-imagie, căci totul era curat prin natura lor; dar Domnul nostru S-a supus permanent celor mai cuprinzătoare teste ale Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, dovedind astfel că „în El nu este păcat” (1. Ioan 3.5).

În cele din urmă, totul era ars cu foc pe altar; focul sfințeniei divine mistuita complet jertfa. Astfel, Domnul nostru nu numai că S-a oferit pe Sine Însuși lui Dumnezeu, dar în moartea Sa focul judecății drepte a mistuit totul; totul s-a înălțat la Dumnezeu într-o mireasmă veșnică, declarând pentru totdeauna că Fiul Său preaiubit avea în Sine numai ceea ce glorifica în mod desăvârșit sfințenia, dreptatea, înțelepciunea, adevărul și dragostea infinite.

În mod asemănător era tratată jertfa adusă din animalele mici. În mod remarcabil, în ambele cazuri, al animalelor din cireadă și din turmă, se face o mențiune specială despre grăsime. Grăsimea este un simbol al voinței proprii, care este atât de des îndreptată împotriva lui Dumnezeu în om - „Și leșurun s-a îngrășat și a azvârlit din picior ... L-a părăsit pe Dumnezeu... și a disprețuit stânca mântuirii sale” (Deuteronomul 32.15) - dar pe care Domnul nostru a predat-o de bunăvoie lui Dumnezeu în moarte.

În cazul jertfei aduse din păsării, animalul de sacrificiu nu a fost, așa cum am menționat, despicat în părțile sale individuale. În primul rând, tot ceea ce putea indica în vreun fel spre hrana sau o legătură cu pământul a fost îndepărtat, pentru ca imaginea să vorbească exclusiv despre Cel care S-a coborât din cer, Hristos [compară cu Ioan 6.38]. Pasărea era parțial despicată, pentru a-i scoate interiorul, dar nu a fost tăiată din motivul deja menționat. Sângele ei era stors pe peretele altarului. Cât de uimitor: sângele lui Hristos curgea prin venele Sale pentru slava Tatălui Său, dar pe cruce fiecare picătură din acel sânge a fost „stoarsă” din El, ca să spunem așa; și totuși a fost infinit de acceptabilă - în primul rând pentru Cel care [Dumnezeu] a încredințat această mare lucrare lui Hristos pentru ca El să o îndeplinească!

În legătură cu arderea-de-tot, sunt menționate două aspecte, pe care ar fi bine să le luăm în considerare, deoarece fiecare detaliu ar trebui să fie important pentru noi. Jertfa adusă din animale mici trebuia să fie sacrificată „în partea dinspre nord a altarului, înaintea Domnului” (Leviticul 1.11). Nordul înseamnă literalmente „cel ascuns”, deoarece este partea cerului unde soarele nu este direct vizibil. Astfel, el contrastează cu sudul, care se află întotdeauna sub lumina deplină a soarelui, și indică lipsa de lumină, pe care o găsim la cruce. În jertfa adusă din animalul mic „în partea dinspre nord a altarului” nu găsim întunericul absolut, dar aici se arată acea trăsătură juridică a morții Domnului nostru care nu trebuia să lipsească nici din arderea-de-tot. Atunci când era adusă pasărea ca jertfă, gușa era așezată împreună cu cenușa pe partea de est a altarului, care era cea mai apropiată de poartă, pentru că Cortul din pustie era orientat spre est. Cenușa era mărturia că focul își terminase lucrarea.

În Psalmul 20, care este aproape de jertfa mare din Psalmul 22 (psalmul jertfelor pentru păcat), se spune: „Să-Și amintească de toate darurile tale și să-ți primească arderea-de-tot!” (Psalmul 20.3). Cuvântul „a primi” înseamnă literalmente „a face cenușă”. Și aici, cuvântul

„cenușă” este un cuvânt special, de exemplu: „El se hrănește cu cenușă: o inimă amăgită l-a rătăcit” (Isaia 44.20). El se deosebește de cuvântul folosit în mod obișnuit pentru cenușă, care implică sterilitate. În contextul jertfei, cuvântul este chiar „cenușă de grăsime” - indicând plinătatea, bogăția celui despre care ea vorbește. Privind cenușa, se poate spune: „Focul și-a terminat lucrarea”; astfel, privind la moartea Domnului nostru, putem spune: Totul este împlinit; justiția divină nu mai poate cere nimic; de aceea, această mărturie a unei lucrări desăvârșite este așezată în mod corespunzător pe partea de est a altarului, îndreptată spre răsăritul soarelui, sugerând că, după cruce, nu mai rămâne decât învierea Domnului nostru. Ea este, de asemenea, zorii unei zile noi, veșnice, pentru toți cei care își însușesc valoarea infinită a lucrării Sale împlinite.

În context cu jertfa pentru păcat, se pune un accent deosebit pe diferitele niveluri; o diferențiere care nu este menționată direct în arderea-de-tot, deși există o gradație clar văzută în animalele aduse ca jertfă, de la vițel până la pasăre. Vițelul este, într-un anumit sens, sacrificiul principal și, în multe privințe, superior mielului, care, la rândul său, depășește în valoare pasărea. Prin urmare, fiecare aspect al morții lui Hristos este desăvârșit în sine și posedă o prețiozitate unică, care nu trebuie diminuată prin comparație cu un alt aspect. Cu toate acestea, există o gradație în ceea ce privește ordinea. Această gradație indică tipul de sentiment al jertfitorului, care corespunde aspectului fiecărei clase de jertfă. O măsură deplină de înțelegere cuprinde toate cele trei clase ale acestor jertfe.

Tradus de la: [Das Brandopfer](#)

Extras din „Divizion 1 (Leviticul 1-7)” partea a II-a, „Chapter 3: Leviticus” din *The Pentateuch*, New York (Loizeaux Brothers) 1946

Sursa: www.bibletruthpublishers.com

Traducere: Ion Simionescu